

Намидий Фабіонус сам, свій улюблений лікар а помагачем, майже, м'ягким, м'ягким і т. п. смак з одної паки природного овочового екстракту

ЕКСПРЕСС-АГРУМІНА

Ждайте скрізь! Генер. Репр. в Польщі 1247 ТИТАНИ, Львів Східноч. в. 13-75

декретом на перше засідання. Внесення Дювару, не вважаючи на протести опозиції, прийнято. Таким чином для 27. березня повинні бути королівський декрет, що розв'язав парламент і сенат. На основі конституції тим самим декретом будуть розпущені нові вибори, що мусять відбутися найпізніше до 27. травня п. р. Однак уряд не є обов'язаний уступити в дні розв'язання законодавчих палат і мабуть удержиться аж до нових виборів.

У тім короткім міжчасі, який ще ділить парламент від дня його розв'язання, уряд пробуватиме переконувати ще кілька важких законопроектів. Так міністр фінансів Братіану висі такі зараз після прийняття внесення на розважання парламенту законопроект про підвищення стемплевих належностей, мотивуючи це тим, що це принесе державі 400 мільонів левів, що вже передбачено в бюджеті. Проти цього законопроекту запротестували опозиційні послі.

Децентралізація?

Самостійний комісарят торгівлі на Україні?

Російська емігрантська преса інформує на основі невідомого джерела, що уряд СРСР, рішив погодитися на утворення окремого самостійного комісаріату торгівлі для Української Радянської Республіки. На полі внутрішньої торгівлі український комісаріат мав би повну самостійність. Натомість на полі закордонної торгівлі підлягав би він московському Всесоюзному Комісаріату. На дні мають опублікувати окремий декрет про утворення того комісаріату.

Донедавна, як відомо, комісаріат народньої торгівлі не був одиницею. Закордонну торгівлю вів окремий загально-союзний (злитий) комісаріат, а внутрішню торгівлю провадив об'єднаний (директивний) комісаріат. Перший мав на Україні тільки свого уповноваженого, а другий був заступлений окремим (директивним) українським комісаріатом. Коли обидва комісаріати алуно у Москві в один, то в союзних республіках вийшли зрозумілі комплікації. Треба було уряд уповноважених закордонної торгівлі лучити з комісаріатами внутрішньої торгівлі, а, як відомо, обидві установи у правному відношенні, а також у відношенні своїх компетенцій сильно ріжнилися.

Новотвір, про який пише емігрантська преса, справу ще більше ускладняє. По її інформаціям твориться самостійний (у більшовицькій термінології він звється ще автономним) комісаріат торгівлі. Та він відразу має мати два обличчя; з одного боку він об'єднаний (директивний), коли йде про закордонну торгівлю, а з другого боку він самостійний (автономний), коли йде про внутрішню торгівлю. Як цей подвійний характер одного і того самого комісаріату погодити зі собою, як цю сфінксовату побуду означити — невідомо. У всякому випадку, якщо такий комбінований твір на Україні повстане, то це буде цілком новий тип, до тепер навіть більшовицькому законодавству невідомої установи. У розмежуванні компетенцій між всесоюзними органами і союзними (т. зв. самостійними) республіканськими органами влади, це буде новий вже четвертий і до того переходовий тип виконавчої влади. Іншими словами, це новий експеримент на полі нормування правних взаємин між Союзом і поодинокими союзними республіками.

„Вертеп Наших Днів“

ГАЛАКТИОНА ЧІПКИ І ЛЕЛЕ

визданий

Самбір

Перемисьл

в середу для 17-ого березня п. р.

в четвер, для 18-ого березня п. р.

В програмі узгодженості

— місцеві відомості. —

1406 2—3

Нагний суд у Перемишлі.

В Перемишлі відбулась розправа проти Трьох бандитів Шуліка Банка, Адама Томашовського і Фр. Язовського. Іх арештували за грабівський напад на д.м. д.м. Юзича в Селізі а крадіжкою лави з більшом, яких 6,000 зол. призначених для учнівських платень. В суботу для 13. березня присудили всім на кару смерті. Трьох ухвалив засуджених пропозиції ласи президент Польщі. През. Войцеховський помічав усіх трьох. Засуджених повідомляв про помічання, коли вже готовилися на смерть. Засуджені вислухали зі зворушення „добру новину“ і подякували оборонцем і трибуналом. Кару вони ці визначать пізніше.

Резолюції Селянського Союзу.

Після дводенних нарад закінчилися 14. III. у Варшаві конференція Українських селян. „Селянський Союз“. М. и. ухвалили: Конференція закликає за ведення політики в інтересі зах.-українських земель, опортю на ідеї об'єднання і незалежності, за збільшення активності на парл. терені, розв'язанням союму і переведенням виборів на основі дотеперішньої виб. ординації. Апробуючи дотеперішню політику своїх представників у українським союму, клуби ухвалили зайняти супроти інших українських утворень становище речової критики. Крім цього резолюції постановляють поборювати Галицьких москвілів і т. зв. „угодівців“. До польських сторониц, котрі, згідно з резолюцією, слід поборювати належить ППС, головни на Полісі, група Бріля й „Біста“ на терені Ст. Галичини. За співзвучності з політ. утвореннями заявляються резолюції лише з групами з лівиці. Щодо коал. уряду ре. олюції стверджують, що теперішній уряд своїм політ. курсом не ріжниться нічим від попередніх. Висхідні резолюції заявляються за утворенням парл. селянсько-робітничого блоку і за співпрацею з ним під умовами, що без застережень признає слушність наш. і сою. домагає Українці.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Безуспішні жен. наради.

Канцлер Люгер пові домна козліційних делегатів, що не може акцептувати пропозиції йому нової примирюючої розважки труднощів, які повстали на конференції рейнських контрагентів. В Женеві дуже песимістичних настроїв, тому, що Німеччина не згодилася на признание Польщі навіть тимчасового місця для Польщі. Бріан заявив журналістам, що союзники представили Німеччині пропозиції посунути до останніх границь примирення, але Німеччина дала відмовну відповідь. Що далше буде годі знати, — говорив Бріан. — Есенціальні нові пропозиції мусіли би вийти від Німеччини, бо вона витворила такий критичний фактичний стан. Люгер заявив, що Німеччина ніщо не може сказати, поки не є членом Ради С. Народів. Німеччина проложила покликати комісію для розгляду справи поширення Ради, далше поза цю пропозицію не може посунутися. Ніщо не має проти цього, щоб справу розглянути, але не може вважатися згорі. У меншому гуртку журналістів заявив Бріан: Ми пішли до останніх границь уступок. Німеччина все відкинула. Не дозволила Союзом Народів користуватися його власними статутами для створення нових місць у Раді. Зажадала: для себе постійного місця, колоніальних мандатів і т. д. В часті прийнято це, в часті відкинуто. Заявили Німеччині, що має вступити без дальших внесень і застережень. Барон Іші пропонує, щоб Німеччина сама вступила до Ради, та щоб в черані Рада означила справу свого складу.

Думают теж, що Еспанія й Бразилія відкинуть покищо свої до-

ВІДГУКИ ДНЯ.

Безпідставні закиди.

Ніщо, здається, не погіршить у сплаті, що наша суспільність багаторазово ставиться до книжки чи до преси. Ще до книжки, то можливо, що є в ній тоді преси — хоч п'ять-шість книжок — пішло майже сто томів ріжних творів. Але щодо преси, то в сплаті на по тому нема ні критики преси.

Українська преса розвивається пресово, а ще вразі заживається, коли переїде неперочитана до склянки масла, нових чи інших дефіцитів.

Жагула потреба читання в нашій суспільності покликана до життя не тільки пам'яті, а і творчості, але навіть п'ятидесяти, а всіх їх подекуди вихованих на пальцях одної рчки. А вже просто нечепаний є факт, що на дев'ять мільонів населення туніла вдержати одна подорожна газета. Іду в заклад, що нема в світі другого такого випадку. Подумати тільки, що є в нас люди, які потребують щодня (крім неділі і гр.-кат. свят) часопису, хоч би на чотирьох сторінках, подумати кажу, в серце росте як по шийним плескати. Нехай, що багато з них полюбляє часопис від Сусіда, нехай, що мілі „статті“ і „фажи“ лущаться на одну передлату, — факт остале фактом.

Та чи тільки українська преса може хвалитися прихильністю читачої публіки? Наші журналі не сніють також паріати. Адже Літ. Наук. Вістник досі ще виходить і є надія, що ще довго буде боритися зі смертю. А гумор, сатиричний „наї“? Чи може він по-небуду алого сказати під адресою жадних сніку і снідних з гумору „Українець“? Той сотні постійних передплатників — неж армія! А коли бодай третина з них платять менше або більше правильно, то редакція мало-що і докладає до видання, зрештою, як хтось хоче видавати щось, чи писати про щось, мусить бути приготований на грошеву атаку. Слава і гроші — за багато для гриби в борщі.

Мені просто смішно з тих редакторів, які хвилюються, коли передплатники не платять. Нині часи тяжкі і не можна

магання, потім Німеччина вийде до Ради, утворять спеціальну комісію для справ складу Ради. Стеж проект, щоб когось із держав зякелась непостійного місця в користь Польщі. Чемберлен заявив, що латкарський пакт не існує. Європа поділена на два ворожі табори. Пропала надія мирно поладодити справу. Англія і фран. делегати відні щодо того, що за несприятелення Німеччини до Ради висувага сама Німеччина. Кореспонденти запримити слівши в очах Ч-а, коли говорив це.

Відложення засідання С. Н.

Проект, щоб Швейція зреклася кандидатури в користь Польщі, як повідомляють віденські газети, можна вважати неактуальним. Виринули зате інші проекти. Неофіційне засідання Ради, що мало відбутися у сир Еріка Дрюмонда, не відбулося. Поодинокі делегати переговорювали з ним. делегатами. Засідання Ради відложено на вікторок.

Вандервельд заявив, що у вікторок Рада передискутує прилюдно справу прийняття Німеччини до Ради, щоб кожна держава могла умотивувати своє становище.

Відложення фр. парламенту.

Тому, що Бріан мусить остатися в Женеві до віатірки, скликання фр. парламенту відложено до 18. березня. На засіданні кабінетної ради 17. III, опрацюють текст урядової заяви.

ВІРЖА.

Гроші.

Америк. дол. 793 — 797 клянд. дол. 773 — 780, чеськ. кор. 0'24'00 — 0'23'50, лев 0'3'00 — 0'3'12, франки фр. 0'23'00 — 0'22'50, фр. швейц. 1'45 — 1'50, англ. фунти 30'25 — 30'64.

Золото, до кор. 30'50 — 31'03, 20 франк. 23'00 — 23'50, 20 марк. 35'50 — 35'60, 10 руб. 38'50 — 39'00.

Срібло, Австр. кор. 0'62'50 — 0'63'00, 5 ав. кор. 3'30 — 3'35, фльорени 1'65 — 1'70, рубль 2'60 — 2'72, рубль дрібним сріблом 1'32 — 1'36.

Збірна.

Пічниця красна з 1925 р. 35'00 — 35'03 жито галицьке з 1925 р. 24'30 — 25'30 ячмінь галицький бров. — 20 — 21, овес гр. 22'50 — 23'00.

ЛИСТІВНОЮ

або поштовою переказом, можна та кож замовити

Льоси до 1-ої класи класової лотерії

Одержання замовлення відслідкує офіційний льос, як такий чия П. О. ч. 14'400, який треба рішавартість переслати.

1, 10 зл. 1, 20 зл. 1, 40 зл.

Головні виграші: 400,000, 250,000, 150,000, 100,000, 50,000, 40,000, 30,000 золотих.

Сума всіх виграшів 9,984,000 зол.

Що другий льос мусить виграти!

Замовлений льос класової лотерії одержить даром Газету Льосовань „MERKURY“.

Банковий Дім О. Грісс

Львів, вул. 3. Мая ч. 8.

вимагати від людей грошей, які їм лежать на чужій горішці виступати. А коли зміни під увагу доказів протидію, що „час то гроші“, тоді кожний передплатник який самий платити за часопис, коли триває час на його читання.

Недавно одна з редакцій дістала кілька листів, які можуть потвердити мої думки.

Якийсь меденат пише: „Ваш журнал є діставані цілі для роки і був певний, що це означить час. Колиж ви ждаєте вирішення передлати, то прошу більше не висилати мені вашого журналу“.

А член міського клубу обурюється: „Панно мені, що ви маєте до мене якісь претензії. Як мало ваш журнал у наших кісках, а приймає його особно тільки тому, щоб ви ще видали чимало поширювалося“.

Якже можна паріати на нашу читаючу публіку, або знецінюватися в потребі видання часопису?!

Galaktion Chyka.

З театру.

Український наддніпрянський театр під дир. Н. Войко.

(З півночі його виступів у Львові).

На початку цього місяця закінчився у Львові український наддніпрянський театр під дир. Н. Войко. Його поява у Львові була така несподівана, така невідомою, непередбачена хочби дрібною заміною з прозв'язи в пресі (не рахуючи офіційних оповісток), а до того й час, вибраний уразом театру на короткий побут у нашому місті був таким мало підходящим, що — зовсім природно — цей театр мусив принести прикро враження з гостювання у Львові, а одночасно й львівська публіка позбавила себе приємності побачити один з кращих наддніпрянських театрів. В дніх 6, 7 і 9. II. м. театр дав у Львові чотири вистави, для популяризації (для молоді): „Пан Гавроодський“ і „Репізор з Петербургу“ та вечори вистави, — так сказати — прем'єри: „Дібух“ (Львівський) і „Без вини винувати“ (Острівський).

За ним було подати зміст і літературну оцінку виставлених п'єс. Годиться хіба зазначити, що управі театру, робила зусилля в напрямі різноманітності. Поруч двох ріжного характеру й ріжної вагості легенд („Пан Гавроодський“ і „Дібух“) йшла класична комедія (Рейзори) і мелодрама („Без вини винувати“). Найслабшою і найменше парисною є п'єса „Пан Гавроодський“, — себто польський „Фавст“. Ця п'єса наскрізь поверховна, мало драматична, місцями багата, а безлічно відслон, не робить багаторого враження, не заважаючи на зусилля режисера й артистів. Три інші п'єси мають в інтерпретації п. Комаротського всі дані, щоб на протязі довгого часу не зійти з репертуару. Новітньо української сцени є „Дібух“, драматична легенда з халасидського сага, об'єднана палутинням містицизму, навіяна специфічною сентиментальністю автора до жидівського „Гетта“.

Треба признати, що праця театру під дир. Н. Войко є поважна, заслугує не тільки на увагу, але й на признання. В межах матеріальної спроможності сцено в постановці велику добайність, використовувала всіх засоби а режисера ступіть на висоті свого задання. Особливо велику увагу звертає режисера на подоби, так часто замовдувані нашим львівським театром.

Театр Н. Войко є кість від кости і крова від крова відомого театру під управою Міткеншевої. Він зродився там. Коли порівняти оба театри, то годиться признати, що їх місцевий рівень є однаковий. Театр Н. Войко має кращу обсягу а мужеских ролях, а театр Міткеншевої в жіночих.

На чолі артистичної дружини театру Н. Войко вибливає п. М. Комаротський і А. інтелектуальний режисер, знавць театрального мистецтва і талановитий актор в характеристичних ролях. До його ролей (порт в „Пану Гавроодському“, п'єс Сардінського „Дібух“, Хлестакова в „Рейзори“).

можна би там повернути українську мову навчання.

Ще яка положення громади не одержала й досі вказівки нічого рішення кураторів і тепер треба нашім дітям справу підняти. Бо на основі § 12 акційного акту виконавчого розпорядку від рішення куратора присягнути інтроспекції батькам відкази до міністра освіти в рішенні 14 днів від рішення олов'яки в львівській громаді кинувши і туди заглядаючи та питати віта, чи не прийшло рішення кураторів і коли його прийшло в львівській громаді уряду. На виконавчого некорисного рішення, що буде правом, треба внести рекурс без стевдла у польській мові до міністра віросповідань і освіти через повторного шкільного інспектора (можна вислати порученням листом від адресату пошті шк. ради). Взорозь такого рекурсу був свого часу оголошений в українських часописах, а тепер належало би його ще раз передрукувати. Зрештою інтересам знайдуть все поміч у когось з наших інтелігентів в поштовому місті — найчастіше в українського адвоката і там у цій справі належить звертатися.

Звертаю увагу на те, що коли внесено рекурс до міністра освіти проти рішення куратора, то у цьому випадку рішення куратора є неправоподільне аж до хвилі вирішення міністром і мовою навчання у даній школі остає давнись, себто у нас в Галичині в українських українська, бо такою була на основі дотеперішніх шкільних законів. На ділі с тепер так, що інспектор, одержавши рішення куратора в справі мови навчання, зааряджує негайно, не вижидавши на правосильність рішення, мову навчання таку, яку рішав куратор. Не рідкі є випадки, що інспектор на свою руку без рішення куратора вводив в українській народній школі двоязычній виклад. Таке зарадження є очевидно протизаконне і негайно треба вносити жалобу прямо до кураторів, а також і до міністерства освіти, жадаючи полишення дотеперішньої мови навчання аж до часу остаточного і вирішення шляхом інстанцій.

У випадкових випадках, коли би заходило порушення закону, буде можна оскаржувати рішення міністра освіти перед адміністративним трибуналом. Цю справу по закону

мусить первістий адвокат й вона хвилює ще не на часі.

Не треба забувати і про те, що про всі паремії щодо мови навчання і про остаточний практичний вислід шкільного інтроспекції належить повідомити редакцію одного з органів нашої незалежної преси для ужитку комітету оборони української школи, що описав відповідно використався в пресі чи в окремих публікаціях і на парламентарній арені.

Все і всіма, а тия більша відносна школи а дамоу винаказу, треба пам'ятати, що законні писані для тих, що їх уживають сторожники!

Д-р Станіслав Баран.

ШКОЛА ПЛИННЕ ВОДНЕ
(Nalton-Waterglass) капрієна в найкращих якостях позує
фабрика переробки хемічних
ХЕМІКОЛЬ С-ля з
05 м. пар.
Ладз, вул. Члєнського 97.

Країна песимізму.

М. Горький про Росію і Леніна.

В англійському щоденнику „Осервер“ помістив російський його кореспондент обширне інтерв'ю з російським письменником М. Горьким. Порушена в інтерв'ю матерія освітлена Горьким з такого оригінального становища, що ми не вагаємося, передрукувати його в цілості. Тепер для нікого не секрет — казав Горький — що я стою в опозиції до теперішніх володарів моєї батьківщини. Направду всім відомо, що я відійшов від них.

Від той пори, як я користуюся гостинністю чужої країни, стою далеко від усякої політики та слідкую за долею моєї батьківщини тільки здалека. Те, що я Ван скажу, не відноситься до політики, але думаю, що воно зможе висвітлити деякі справи із тієї ділянки. Коли більшовизм зародився у Росії або, коли для фашизму стала сприятливою Італія, то сталося це тому, що тут нашіли вони глибоке психологічне коріння (підлож). Його коріння не заважає європейське око, так само як не заважали їх мною, що тепер пророкують у тінях дерев, які не вирости з того коріння. Її „руські“, що оцінюють Леніна тільки з точки погляду більшовизму, не розуміють причи-

ни його поган на національній сцені. Правильного значіння Леніна треба дошукатися в найгіршорозвідніших ділянках і якщо ми його найдемо, то прийдемо до розгадки а цілковито ніщо, ніж значіння, точки погляду всю велику східно революцію.

Росія — це країна песимізму. Життя там ніколи не було легке. Майбутнє все здавалось безнадійним, а сучасне все було невдачне. Горе, страждання, біда, всілякі нежиттєві й неморальні понижували, п'яство, п'яні бесиди і тюрми. Хто не був божевільним раз арештованим і висланим у Сибір, то й не був „настоєм руским“. Відчуженість, пустинні шляхи а мужицькі оселі, на сотні верста одна від другої віддалені, понура філософія, поміщики і селяне, і асюди страждання.

Література є все правдивіше зерклом народної душі. На палітрі Достоевського, Гурґенца, Гончарова, Толстого і Андрієва знаходимо найповніші фарби. Їх твори повні сльоз і жалоб. Вони пишуть про смерть, про життя в бодого, про самогубства і про зло. Всі вони песимісти. А якщо хто з російських письменників і пише комедію, то вона неминуче перекодить у трагедію. Усіх нагадує гірку, іронічну химеру. Ніхто ще не смівся в Росії адоранам, шаслиним сніжком. Росія не видала поета ні філософа, що представляв би людині життя а душевною ясністю. Не було письменника, який вживав би говорити в шаслиних тонах, закликаючи до віри, та бути оптимістом. А проте, якщо така людина появлялась, то всі пішли би за нею. Вона й прийшла. Це був Ленін. Появилася людина, що мала видагу сміху. В днісності він не смієся, але він проголосив надію, в царстві прокляття він заговорив про життя.

Він був оптимістичну філософію. Я назову її воюючню оптимізмом. Він був одинокою в Росії людиною, що мала сміливість, рішучість, алаодолівність. Він приніс зі собою надію та та обіданки і поширив усюди оптимізм.

Але сам він ніколи не смієся, я знав його і був до нього близький. Та я ніколи не бачив, щоб людина страдала так як він. Мені ніколи і в голову не заходило, що людина взагалі може так страдати.

Означе ми стали ворогами. Ми завжди розходилися в поглядах. Тепер, коли він почев, а мову сказати, що ніхто ні звичайно, ні пізніше а не любив і не поважав людину так глибоко. Та з ніким а не борова так, як з ним. Ленін, а повитичний діч, переважав кожну упови а руки цілого народу. Цього я не бачив. Я не вірив — і не звиняв тої думки — що російські садники, та несабодом (незастаєтня), звичайно, тільки суцільна толпа зможе управити. Ленін вказав на мову управи а рух інтелігенції і освіченої промислової класи та передала її тим, що не приймали найменшої участі в творенні новод Росії, і що були, і на жалю, що а тепер є несабодом (незастаєтня).

Це була та велика точка, на якій наші шляхи розійшлися і ніколи більше не зійдуться. Та якщо воно не було та політика і її можливі наслідки, то незаперечною стало, що Ленін розбудив Росію з мертвого сну. В тому „воюючню оптимізмі“ саме й закладається правдиве значіння Леніна. Це було одяноке, що могло сластоюмоу батьківщині.

Але цей „воюючий оптимізм“ є для Росії чимсь більшим, ніж для Європи. Більшовизм, як політична формула має в Росії сильне психологічне коріння, а без коріння не може бути квіт. Я не (тапещі) і не можу відчувати, де і в чому закладається психологічне коріння фашизму. Та я знаю, що Муссоліні який мені дуже нагадує Леніна своїм оптимізмом і самопевністю, не міг би перейти з римського форуму в Англію або Францію та викликати там своїх давніх предка.

А тому всі, хто бачив би копіювати більшовизм, фашизм чи інші подібні ідеї, повинні перш за все відгадати їх реальне і правдиве значіння, аки візьмуться наслідувати їх приклади.

Перед новими виборами в Румунії.

Парламент буде розкритий 27. ч. м.

На засіданні румунського парламенту з 11. ч. м. постановили позол Цюзару внесення на розважання палати з днем 27. березня, мотивуючи це тим, що перед 4 роками скликано парламент королівський

ІВ. НІМЧУК.

Артим Хомик.

В 5-ліття смерті.

Здається, так недавно, наче вчора поважний гурт українських емігрантів поступав за вкритою бездією вівків і квітів домовиною, що несено в білґельмінен-шпиталю на великий цвинтар робітничої ділянки Отакрінґ у Відні. А тимчасом уже п'ять повних років минуло від тої хвилі (15. III. 1921), як пок. Артим Хомик спочив на віки у приватній віденській землі. За той час вже й не один учасник тих величавих похоронів забув про цього оригінального публіциста й письменника, як забутою лишилася і його могила серед української віденської громади.

Артим Хомик — Галичанин, але не тут адобув він собі славу й популярність. У Галичині знали його як непосидючого, непокірного й „неврівноваженого“ педагога, що з ним і шкільна влада в українських громадянських чинниках мала тільки клопоту. Правда, блиснув був на хвилю своїми новелістичними нарисами п. а. „Веселий долар“ у „Літ.-Наук. Вістнику“, але й у цих талановитих, перших сиробах його лера підозрівав дехто — аручний паліах. Зрештою був говеним за свою дивну, непокірну вдачу, за свою апертність і правдомовність.

І скитався як вічний нуждар-самітник по призначних українських гімназіях, поки на передодні великої війни доля не загнала його на Вел. Україну.

Щойно там „знайшов він себе“, щойно тамошні оточення, а передовсім українська революція і звязані з нею події дали Хомикові шалунсь до ширшої публіцистичної праці. Там, у Києві, кинувся він у вир килучого життя столиці, там забрався він з жаром до роботи, яка поглинула його цілого. І там уперше в житті заробив на гарне удержання, хоч привичний до мізерного життя віа його по давньому — як справжній інтелігентний пролетар.

У Києві вивив Хомик і найбільшу продуктивність. Писав кожного дня до щоденника „Відродження“ оригінальні передові статті, багаті поглядами й напруженим європейським підходом до кожної справи. Крім цього писав політичні брошури (прим. про потребу українських установах збору у виданні статті „Беринґора“), приготував шкільні підручники й займався красном письменством, розгортаючись головним чином у таорах світової літератури. Пова тия брав участь і в політичному житті, одучи одним з оснувателів „Союзу української державності“, в цих війнах умовних життя, не звязаних нічим, нічим, почувався Хомик, не дивлячись на інтенсивну працю, найшасливішим — своєму злиденному житті.

Опинившись у Відні в ролі емігранта, живе цей журналіст-філософ знов у нужді. Спершу не піддається хоробі, що адазна загинув адила в його грудях, і працює багато в емігрантських журналах („Воля“, „На переломі“) та стає членом оснувателем і членом першого виділу „Союзу українських журналістів і письменників у Відні“. Однак небаком хороба таки бере своє і скошує його в 41 р. життя. А по нім лишилася нам у спадщину — крім численних його статей, пару брошур і пару шкільних підручників — одна-одинока збірка літературних нарисів, що винишла вже по його смерті („Веселий долар і інші новели“, Відень 1922).

Артим Хомик був оригінальною, освіченою, багатою а думки людиною. До того мав на кожну справу свій пигомий, критичний погляд і гостре як бритва перо (тав „хомицький стиль“), що ним торозив усіх малоорів, хитрунців і інших заскорузлих Рутенців чи Малоросів. Був послідовним демократом і вірив фалатично а силу і відпорність українського демосу. На цю тему написав він уже на еміграції й більшу студію про пеніку російського й українського селянина, яка, на жалю, не появилася в друку. Разом а поминаючи український журналістський селґрафический і бесоловський, що також похоронен у Відні, мав він ще одну гарну прикмету: був ідеалістом і ама захопитися гарною,

доброю справою — до бестамі.

Його циль „Веселий долар“ — це своєрідна сироба філософії життя і суспільства Хомик хотів зрозуміти ясно, що таке суспільство, а передовсім капіталізм, але — як багато ніштах — мав думки про нього: „Капіталізм — це болак на організмі суспільності, який трісне і згине“. — „Але коли цей болак трісне, скільки рознесе сопуху! А матерія не гине“. Або, Ціла організація психофізична бо-сяка-пролетарія достроїлася до капіталістичної системи а її проху-тами виділення: правом власності, протиступаю, милитаризмом і альяголізмом. Ухудоблення — це ас філософія прогресу пролетаря, сідомого, мудрого і гордого, як Цюген, але беснімого проти механізму суспільства... Інші річі в цій книжці („На болах життя“, „Raison d'etat“) — слабші і думками і формою, хоч не бракує їм публіцистичного темпераменту і своєрідного, хомицького сарказму.

Видішов від нас Хомик в одинокому убогані, яке мигнало своєю власністю, до й не привалявав найменшого ваги до власності, гроша, слави. Видішов, лишаючи нам усям до наслідкування свою гарну любов до праці, великий ідеалізм і непокірну віру а оковичну перемогу української нашої нашої ідеї.